

ŽIARA
TIEŇOV

ADAM KOVÁČIK

Adam Kováčik
Žiara tieňov

*„Logika ťa zoberie z bodu A do bodu B.
Predstavy ťa však zoberú všade...“
Albert Einstein*

Prológ

Démon len prikývol a pobrali sme sa na Danzelov veľký kus raja na streche, odkiaľ vidieť celučičké mesto. Ruky som si hneď položil na studené zábradlie a do tváre mi vkĺzol chladný vietor.

„Je tu naozaj krásny výhľad.“

„Videl som už mnoho výhľadov.“

„To musí byť skvelé, lietat' si všade, kam chceš.“

„Hmm, pre vás pozemské bytosti možno, ale ja som na to zvyknutý. Nepamätám si totiž, ako započala moja existencia, ako som sa zrodil, alebo či som bol pred tým človek. Viem len, že moja existencia je až príliš dlhá na to, aby ma ešte nejaký výhľad uchvátil a jediná vec, ktorou som si istý, je, že sa raz vrátim domov, kde pre mňa má zmysel každý jeden výhľad. Moja cesta tam je však ešte veľmi ďaleko a nikde nie je tak krásne, ako u vás na zemi. Naozaj nechápem, ako si vy, ľudia, dokážete nevážiť tieto všetky dary. Vy naozaj nemáte poňatia o tom, čo vlastníte.“

„To máš pravdu, jedna z najväčších metiel ľudstva je, že si uvedomujeme svoju stratu, až keď je už neskoro. A kde je ten tvoj ďaleký domov?“

„Arvia, ďaleké miesto, plné temnoty, tmy a strachu.“

„Prečo by si sa chcel vrátiť do takého miesta?“

Aino sa len zasmial a vztýčil hlavu k jasnej oblohe, plnej hviezd.

1. kapitola

Stretnutie

„Darr! Hej, Darren! Vstávaj, raňajky máš na stole.“

„Hmm, už zase je ráno“ pomyslel som si a pomaly som otvoril oči s myšlienkou, prečo ma musí zobúdzat' kvôli takýmto bezvýznamnostiam.

„Áno, mami, ďakujem,“ odvetil som falošne a s odporom som vstal do otravného, pondelňajšieho rána. Naozaj nenávidím pondelky.

Môj pohľad ihneď putoval von oknom, vymaľovaným mrazom, a rukáv neostal dlho suchý. Otreľ som zmrznuté sklo a s úsmevom som sa zahľadel na chumáčiky snehu otierajúce sa o všetko, čo ešte nebolo pod bielou perinou. Ako každé ráno, ťapkajúc som zišiel dolu po schodoch, sadol som si za stôl, no chuť v ústach mi, ako vždy po prebudení, chýbala. Ved' to poznáte.

„Zabal' mi to,“ povedal som otrávene a mama sa na mňa pozrela s jej klasickým pokrútením hlavy, čo mimochodom robí vždy, keď v mojom monológu nepoužijem žiadne otravné, slušnosť vyjadrujúce gesto. Moji rodičia totiž vynaložili príliš veľké úsilie na to, aby zo mňa vychovali slušnosťou preafektovaného pajáca a aby sa konečne zmierili s faktom, že im ich predstava dávno pretiekla pomedzi prsty, no stále to skúšajú.

Každopádne, bez ďalších slov som do ruksaka pozbieral tie hlúposti, ktoré „potrebujem“ na to celodenné, nudou pretkané

trápenie v školských priestoroch a pobral som sa preč. So školou problém nemám, takže si pokojne môžem dovoliť kedykoľvek vymeškať pár dní.

Ako vždy, keď mám zlú náladu, čo je mimochodom dosť často, aj dnes ma nohy zaviedli na môj obľúbený, opustený komín starej mestskej huty. A hádajte, prečo je taký obľúbený? Je tam pokoj a nič, ale hlavne nikto, ma naokolo psychicky nevyčerpáva. Len ja a ten krásny výhľad. Horšie však je, že ma po čase znovu trápi jedna otázka. No, skôr odpoveď na ňu, keď mám byť presný. Moji rodičia v skutočnosti nie sú moji praví rodičia. Bol som adoptovaný. A tá spomínaná, neuspokojená odpoveď na moju večnú dilemu je, či vo všetkých ohľadoch konám správne.

“Tvoji rodičia tragicky zahynuli pri záplavách. Ty si ich odkaz, tak buď dobrý človek, aby na teba mohli byť pyšní.”

Ale čo to vlastne majú na mysli tým, že mám byť dobrým človekom? Čo to znamená v tomto svete? Som zlý človek, keď sú zo mňa moji adoptívni rodičia nešťastní? Keď som bol menší a moja hlava rozmýšľala len naivne a povrchno, myslel som si, že to spočíva v nezištnom pomáhaní ľuďom a podobných sračkách. Neskôr sa dobre učiť, mať slušné zamestnanie... No teraz už nič z toho nemá pre mňa význam. A je vôbec toto všetko pravda? Nikdy som o nich nezistil žiadne informácie, ani jednu jediná. Moji nevlastní rodičia tvrdia, že ma záchranári našli polomŕtveho, zachyteného o komín nejakého domu, čo sa mi zdá dosť pochybné, aj keď nie tak celkom nereálne. Naše mesto skutočne zažilo zopár naozaj solídnych záplav. Vždy, keď sa ich na to pýtam, čakám, či neurobia nejakú chybičku a neprekecnú sa. Ku mne sa vraj dostali prostredníctvom médií, keď hovorili o sirotách, ktoré za sebou tragédia zanechala, a vzhľadom na fakt, že môj nevlastný otec je neplodný a naozaj chceli dieťa, ihneď skontaktovali médiá so

záujmom. No, ako hovorím, pochybné, ale nie nemožné. Nič si nepamätám, bol som ešte veľmi malý. Teda ak sú tieto informácie pravdivé. Moji nevlastní rodičia čas od času tvrdia, že ma doslova „vytrhli smrti z rúk“, takže sa mám tomu primerane správať.

Zvláštne je, že už od mala som iný ako ostatní. Viete v čom? Niektorým ľuďom totiž dokážem vidieť auru. To by ani nebolo také zvláštne, veľa ľudí ju vidí. Horšie na tom je, že v ľuďoch dokážem vyvolať odpor len tým, že sa na nich pozriem. Nedokážem vysvetliť ako, jednoducho je to tak. Vraj sa dokonca povráva, že je zo mňa cítiť smrť. Ale na druhú stranu, stredná škola bez pomyselných príbehov nie je stredná škola a ešte, keď zoberieme do úvahy fakt, že všetci v nej vedia o mojom „krutom“ osude...

Väčšinou tieto príbehy vznikajú, aby v živote obyčajných ľudí nebola taká nuda a vždy bolo o čom rozprávať. Ale, keď už niečo takéto vznikne, prečo je to vždy na najvyššom poschodí? Napríklad, kedysi sa na siedmom poschodí niekto obesil, alebo, keď sa stavala škola, na siedmom poschodí zahynul robotník. Prečo tak vysoko? Žeby tam bol vyšší tlak? Vlastne ich celkom chápem, keby som bol ako oni, asi by som robil to isté, často mi ich je dosť ľúto. No aj tak som sa preto vždy cítil dosť osamelý a odstrčený. Časom si ale človek dokáže zvyknúť na čokoľvek. Odjakživa som sa snažil na ľudí pôsobiť pozitívne. Pravdou však je, že to asi nemám v povahe. Skôr ma zaujíma, aký osud v skutočnosti stihol mojich exrodičov. No to je asi otázka, ktorá mi nikdy nebude zodpovedaná. Opäť sa teda uteším známymi klišé - nikdy nehovor nikdy, alebo život ide ďalej, alebo proste jednou z týchto kravín.

Keď som sa konečne vytrhol z rituálneho tvorenia konšpiračných teórií o tom, kto som, samozrejme, vybral som sa do tej prekliatej školy. Na komíne je síce fajn, no iba v noci alebo pri

západe slnka. Áno, západ je tu naozaj krásny. Cez deň tu však vydržím maximálne hodinu.

Študujem na strednej odbornej škole ako grafik digitálnych médií. Ešteže mám ako prax fotografovanie, inak by som tam trávil veľmi, skutočne veľmi krátku dobu. Aspoň niečo pozitívne.

Ako ma tak nohy viedli, sami od seba, ja som to určite nechcel, do tej prekliatej kocky plnej ksichtov, s úsmevom som sledoval ten každodenný život v uliciach, ľuďí, ktorí sa stále niekam ponáhľajú, tie kráčajúce ustarostené tváre, ale aj vysmiatech študentov, ktorí onen celkový dojem v podstate vyrovnávajú. Takéto obyčajné veci ma odjakživa fascinovali. Samozrejme, aj tie nie až tak obyčajné, ale k tomu sa ešte dostaneme.

Keď som konečne dorazil do triedy plnej hluku a otravného smiechu dievčat v najhorších rokoch, ihneď ma zasypala spříška múdrostí od môjho najlepšieho priateľa Vincenta. Poznám sa s ním už od svojich šiestich rokov, čiže odkedy som sa prvýkrát posadil do prvéckej lavice a on za mnou prišiel a až príliš smelo sa opýtal, či budeme spolu v lavici. V tej chvíli som sa naňho len hanblivo pozrel a ticho som odpovedal: „Tak dobre.“

Vtedy to všetko začalo. Ani neviem, prečo si to pamätám. Kiežby bolo všetko také jednoduché, ako zoznamovanie sa za detských čias.

„Vieš, že by si tie svoje úlety mal trochu obmedziť, však?“ spýtal sa Vin tým ustarosteným otcovským tónom.

„Ha, Dietlová mala zase pripomienky?“

„No, áno, a čo si čakal? Si jeden z najlepších študentov na škole, čo sa týka prospechu. Ale myslím si, že s tebou má oveľa lepšie plány,“ posmešne zahlásil Vin a podal mi balíček so slanými keksíkmi, ktoré vždy s úsmevom chrúme.

„Vážne? Ja som myslel, že s tým tvojím podareným tatkom,“ odpovedal som mu s provokačným úsmevom a načiahol som

zmrznutú ruku do balíčka. Viete, naša triedna je stará, nešťastná vdova, ktorá má Vincenta až príliš rada, kto vie prečo.

„Och, kámo, to mi už ani nespomínaj. Keď si ich predstavím spolu, behá mi mráz po chrbte,“ na chvíľu sa zamyslel, striaslo ho, ale potom hneď otočil pohľad na mňa.

„Späť k veci, do školy prišiel nový študent, mohlo by ťa to zaujímať. Je z ďaleka ako ty, bude tu bývať u fotra a ja mu u nás v Narnii mám urobiť sprievodcu. Vieš, klasika, kde sa bude stravovať a podobné hlúposti. A ty...“

„A ja pôjdem s tebou, to je mi jasné. Si ako batola, ktoré potrebuje stále viesť za rúčku. Čo keď raz odídem a už sa nevrátim?“ odpovedal som skôr, ako mi navrhol post podradnejšieho sprievodcu na ďalšom z jeho „dobrodružstiev“.

Za prvé, vedel som, že to povie a za druhé, jemu nemá zmysel odporovať, vtieravý je ako voš. Zabudol som spomenúť, že je členom študentskej rady, takže takéto hlúposti rieši stále.

Zrazu sa z Vinovho vrečka ozvalo zvonenie.

„Zvoniš,“ povedal som s uštipačným tónom.

„Viem! Nie som hluchý,“ skríkol na mňa a nemotorne vytiahol z vrečka telefón.

„Prosím?... Áno, áno samozrejme, už som na ceste,“ pokojne odvetil Vin dôležitým hlasom do telefónu a ešte nemotornejšie zavesil.

Ja som len s úsmevom pokrútil hlavou a postavil som sa. No v tom som si niečo všimol a úsmev mi okamžite z tváre zmizol. Každý deň okolo seba cítim veľa rôznej aury, je to ako pocit nostalgie, keď si spomeniete na niečo príjemné, alebo naopak nepríjemné, poprípade trápne, tie aury sú najhoršie. Avšak zväčša som pokojný a vyrovnaný. Ale dnes... dnes je to iné. Cítim sa neisto, cítim, akoby ma niečo úzkostne obklopovalo. Najprv som sa to

snažil nevšímať, ale teraz už je to príliš intenzívne. Nechápem, čo to je za pocit a čím je vyvolaný, ale rozhodne to nie je nič, čo som už niekedy zažil. Jest' mi poriadne nechutí a spať sa mi tiež nechce, čo u mňa znamená niečo vážne.

„Darr, hej Darr! Neznášam tieto tvoje výpadky. Pohni si, nováčik tam už čaká!“ začal so mnou triasť Vin a potiahol ma za kapucňu smerom do vestibulu.

Občas sa mi totižto stáva, že len tak vypnem a nič naokolo nevnímam, iba tak rozmýšľam, ako teraz.

„Pozri! To bude on!“ vyhrkol zrazu a prstom ukázal na chlapíka v čiernej bunde a úzkych sivých džínsoch, obuté mal čierne topánky, pripomínajúce kanady a na krku mu spoza trička vytŕčal nejaký vytetovaný zvláštny znak.

Zrazu sa ten pocit prehĺbil. Dokonca sa mi rozbúšilo srdce a začali sa mi z ničoho nič potiť dlane. Čím bližšie sme boli, tým nepríjemnejšie som sa cítil. Ten stav by sa dal celkom iste prirovnať ku zimnici, obaja sme kráčali bližšie a bližšie ku cudzincovi a ja som mal dojem, akoby ma niečo išlo rozožrať z vnútra.

„Au!“ povedal som potichu a chytil som sa za srdce.

„Čo je s tebou?“ opýtal sa Vin so zmršteným obočím, keď sme už boli pár metrov od nováčika.

A práve v tej chvíli sa to stalo. S ničím takým som sa v živote nestretol. Jeho aura z neho doslova sršala. Vyzerala ako oblak čiernej farby a ako sa tak rozprával s profesorom, celé profesorove telo obklopovala, čím ho pravdepodobne nejakým zvláštnym, nepochopiteľným spôsobom ovplyvňovala. Keď niečo cudzinec povedal a profesor mu odpovedal, vzápätí sa cudzincova aura znovu obtočila okolo profesora a on rázne svoju odpoveď zmenil.

Len som tak stál a cível som na nich s pootvorenými ústami.

„Vzchop sa!“ drgol do mňa Vincent, keď už to z mojej strany začínalo byť zvláštne.

Tak už viem, čo ma to obklopuje - to táto čierna potvora.

„Nazdar, ja som Vincent,“ skočil do rozhovoru cudzinca s profesorom Vin a podal mu ruku.

„A vám dobrý deň pán profesor,“ pokračoval a usmial sa, pričom stále držal vo vzduchu svoju ruku.

„Ale, ale, dobrý deň, Vincent. Tak pán zástupca vás už oboznámil s vašou novou úlohou?“ spýtal sa profesor, taktiež s úsmevom na tvári.

„Áno práve som prišiel za...“ povedal stále držiac ruku vo vzduchu.

„Cain,“ odpovedal rázne cudzinec a podanie ruky mu opätovoľ. Dokonca aj jeho hlas bol znepokojujúci.

Vzápätí sa otočil ku mne a urobil to isté, no keď sme sa dotkli, nepríjemne ma zamrazilo. Bolo to, ako keď uvidíte rýchlo idúce auto prejsť zvierajú na diaľnici, ako keď vám niekto povie, že vaša milovaná osoba mala nehodu... no proste pocit niečoho zlého a nepríjemného. Srdce mi búšilo dvakrát rýchlejšie a spánok mi pulzoval tak, že som cítil, ako sa mi nadvíhuje koža. Vedel, čo sa tu deje, no úsmev mu z pier nezmizol.

Jeho aura sa obrátila na mňa a v tom mi stiahlo srdce. Môj pohľad ihneď smeroval k oblohe v nemom úžase. Nohy sa mi rozklepali a pravidelnosť môjho dychu odrazu nebola až taká pravidelná. Prvýkrát v živote som totiž uvidel svoju auru. Bolo to úžasné, bola iná ako všetky ostatné, ktoré som kedy videl. Vyzerala presne, ako keď niekto naraz vyleje sýtočervenú a miestami čiernu farbu len tak do povetria vo vesmíre. Mal som neopísateľne úžasný a zároveň zvláštny pocit. Horšie bolo, že sa do seba okamžite pustili, ako keď vlna narazí na útes. Ja som len tak stále s nemým úžasom

sledoval, čo sa deje, na nič viac som sa totižto nezmohol. Srdce sa mi rozbúšilo ešte viac, dokonca ho bolo počuť.

Zrazu cudzinec zovrel päsť, čím pravdepodobne aj stiahol auru. Ja som nič sťahovať nemusel, okamžite ustúpila sama. Keď mi však vchádzala späť do tela cez rukávy, otvory na tričku, nohaviciach a neviem kde ešte, moje telo utrpelo mrazivý šok. Vlastne, keď už sme pri tom, aj tak by som nevedel, ako ju mám stiahnuť, ved' som tam len stál ako prikovaný. Naozaj sa to stalo po prvý raz. Musel som vyzerat' ako úplný idiot.

„Čo je to s vami?“ opýtal sa zrazu Vin s nechápavým výrazom v tvári, pravdepodobne preto, že z jeho pohľadu sme sa na seba len pozerali a držali si navzájom ruky až trápne dlho.

„Nič, v pohode. Mám pocit, že sme sa už niekde stretli,“ odpovedal neznámy Cain v snahe zachrániť situáciu.

Následne otočil pohľad na mňa a z výrazu jeho tváre som rýchlo usúdil, že mám asi držat' hubu.

„No dobre, vidím, že ste sa už zoznámili, tak ja už idem. Mal som namierené do zborovne a nejako som sa tu s vami zarozprával,“ uponáhľane mávol s nejakými papiermi v ruke profesor Carnerr, za rýchlej chôdze smerujúcej ku dverám zborovne.

Hm, došlo mi, že aj on sledoval, ako sme sa držali za ručičky až príliš dlho. Kurva...

„A čo to máš vlastne na krku?“ položil Vin ďalšiu otázku smerujúcu na už spomínané tetovanie.

Cain si ho chytil a s úsmevom povedal: „Sme mladí a sprostí, preto robíme sprosté veci.“ Nič iné k tomu už povedať nemusel a každému bolo hneď jasné, že išlo o večer plný alkoholu a drog pre „mierne pokročilých“. Tak sme sa všetci len zasmiali a pokračovali ďalej.

„No dobre teda, pod', zavedieme ťa do tvojej triedy,“ chytil ho za plece Vin, presne takým spôsobom, ako vždy zdrapí mňa a potiahol ho smerom ku schodom, ktoré viedli na vyššie poschodia.

„Dnes si nejaký zvláštny, Darren. Teda, niežeby si inokedy nebol, ale dnes to je ozaj poznať,“ zahlásil Vin, keď zložil nováčikovi ruku z pleca.

Ako sme tak prechádzali dlhými chodbami školy, Vin mu ku každej triede niečo povedal, ako tomu už privykol. Tu sú najkrajšie dievčatá, tu sú samé štetky, tamten je dealer... Ja som zatiaľ s hlavou sklonenou k zemi rozmýšľal nad tým, čo sa to pred chvíľou udialo. Nakoniec sme došli ku dverám jeho triedy. Štvrtá C. Je dokonca o rok starší, než my.

„A sme tu. Toto je tvoja kmeňová trieda. Keď budeš potrebovať vybaviť niečo okolo školy, tak daj určite vedieť, rád ti pomôžem.“

„Vďaka, budem si to pamätať. A Darren?“

„Áno?“ povedal som trochu neisto.

„My dvaja sa musíme porozprávať!“

Vyhlásil potichu a ja som ihneď vedel, o čo ide, tak som len nemo prikývol.

Vin na nás však zase len nechápavo zazeral.

„Tak fajn,“ odvetil som a napísal som mu do telefónu moje číslo.

„Dobre, dobre, musíme už ísť, maj sa a veľa šťastia v prvý deň,“ vyhrkol vo veľmi rýchlom monológovi Vin, zase ma potiahol za kapučnu a pritom na mňa vyčítavo zazeral.

Keď sme sa od Cainovej triedy dostatočne vzdialili spustil: „Čo to malo znamenať? Vy sa poznáte, alebo ste sa dávali dokopy, alebo čo do pekla?“

„Haha, nie, nie,“ zasmial som sa dosť trápnyim spôsobom.

„Poznám ho z jednej hry, ktorú sme hrávali online,“ vymyslel som si to na poslednú chvíľu, pretože som sa fakt nechcel spovedať

Vincentovi a ešte k tomu moje myšlienky mali v tej chvíli úplne iný prúd, ako rozmýšľať nad Vincentovými domnienkami.

Toho chlapa som videl prvýkrát v živote. Priznám sa, že Vin ma vie spotiť viac, ako hocičo iné.

„Aha, no dobre teda,“ odvrkol, no z tváre som mu vyčítal, že mi ani trochu neverí.

Mal som šťastie, že sa v tom nerýpal ďalej. Kráčajúc preč sa ešte otočil a ukázal známe gesto znázorňujúce „ja ťa sledujem“. Vedel som však, že hneď, ako sa otočí, tak mu z hlavy vypadne všetko, o čom sme tu točili. Má toho na starosti naozaj veľa, jedného dňa by z neho kludne mohol byť prezident, to mi verte.

Aj ja som si šiel ďalej svojou cestičkou. Samozrejme, po druhej pretrpenej hodine som to nezvládol a pobral som sa preč. V ten deň som však už nováčika nestretol, a to, čo sa stalo, mi hlavou vrtalo celý čas, ešte aj pri zaspávaní. Neviete si predstaviť, aký to bol úžasný a vzrušujúci pocit. Začína to byť poriadne zaujímavé.

Ani noc nebola bohviečo, neustále som sa prebúdzať na to, ako mi telom prebehoval akoby jemný, elektrický prúd a keď som sa snažil zaspáť, už hádam po šiesty raz, zazvonil ten otravný zvuk budíku. Nemotorne som ho vypol, no tentoraz na displeji svietila aj nová, prijatá správa od Caina.

Dnes o 8:00 v Kraune, Cain.

Kraun je bar, kam občas chodíme s Vinom a pár priateľmi posediť.

Ešte chvíľu som len tak s mobilom v rukách ležal v teple vyhriatej postele a hľadel som do stropu, pričom ma sužoval nepríjemný tlak v okolí srdca ako pri včerajšom podaní si rúk s Cainom. No moje leháro trvalo asi len desať minút, potom som musel zo zohriatych perín vstať a znovu poputovať do onoho

prekliateho vzdelávacieho inštitútu. Ešteže ma pred ním Cain pre dnešok zachránil.

Ťarbavo som sa obliekol, popritom som do seba nahádzal ešte zvyšného pol balíčka krekerov, stojacich na stole už hádam tretí deň a zakrádavo som sa vyplachtil von z domu, rovno do Kraunu.

Ihneď po rýchlom výstupe z vchodových dverí ma opálil studený, decembrový vánok, ostrý ako nôž. Všade naokolo svietila a blikala vianočná výzdoba, spôsobujúca epileptické záchvaty, ozdobené stromčeky, deti, ktoré si stavajú snehuliakov a guľujú sa, dospelí, ktorí sa zase len všade ponáhľajú kúpiť toto, kúpiť tamto. No také sú Vianoce. Pravdou je, že som ich nikdy nemal rád. Nebudem až taký pesimista, skôr som ich neznášal. Sú také... - akési veľmi šťastné na môj vkus.

Po dlhej chladnej ceste moje oči konečne zazreli Kraun. Už cez okno som zbadal, že ma v ňom Cain čaká s dvoma poldecákmi, naplnenými nemrznúcou tekutinou, poväčšine nechválene známou ako vodka.

„Nazdar,“ povedal som ešte rozospato a prehodil som dlhý, zimný kabát cez stoličku.

„Pozri, nemám chuť sa k tomu všetkému nejako zložito prehrýzať, takže včera, keď sme sa zoznamovali, ten zvláštny pocit pri podaní ruky, bolo otvorenie poslednej pečate tvojej aury.“

Len som sa nachvíľu pozrel von oknom a prevalil som oči smerom do stropu: „Otvorenie čoho?“

V tom Cain zvesil hlavu a nahlas vydýchol: „Je to poznávacie znamenie.“

„Poznávacie znamenie? Čoho poznávacie znamenie? O čom to rozprávaš?“

„Takže ty naozaj o ničom nevieš. To ma poser. Je to poznávacie znamenie každého keepera!“

„No to teda neviem, čo je to keeper?“ opýtal som sa už úplne zmätený a Cain znovu len vydýchol.

„Keeper je človek, ktorý...“ , na chvíľu sa zamyslel, pozrel na mňa s prižmúrenými očami a tými stlačenými perami, aké človek urobí, keď sa má v niečom rýchlo rozhodnúť, „Vieš čo, ty moc na slová nevyzeráš, radšej ti to ukážem. Pod' so mnou!“

Najprv som na neho len váhavo a nedôveryhodne hľadel, ale nakoniec som zareagoval, pričom som do seba otočil pohárik vodky s poriadne zmrštenou tvárou: „Ako myslíš.“

Cain ani nič ďalšie nepovedal, dokonca už ani nevzdychol, len sa usmial a zaplatil účet.

Asi po desiatich minútach úmorného prešľapovania v nepríjemnom sypkom snehu sme konečne došli ku starému, opustenému skladisku.

„Tu máš, zjedz to,“ povedal Cain a z vrecka vytiahol dve biele pilulky o veľkosti hrášku. Skvelé, je to ešte aj feťák.

„Čo? Ty ma chceš zdrogovať?“

„Neboj sa, sú to len silné lieky na spanie, potrebuješ sa dostať do stavu zaspávania, no hlavne nesmieš zaspať.“

„A toto všetko je dobré na čo?“

„Keď si zaspával, nikdy si nemal pocit, že okolo teba niekto je? Alebo, že ťa niekto pozoruje, alebo niečo podobné, čo si nevieš vysvetliť?“

„Keď sa nad tým tak zamyslím, vlastne máš pravdu, stáva sa mi to často...“

„Posnažím sa ti všetko vysvetliť tou najjednoduchšou cestou. Keď spíš, tvoja aura spí spolu s tebou a tvoja Darna, je absolútne nechránená.“

„Darna?“

„Áno, Darna. Hneď na začiatku si musíš ujasniť jednu vec, súčasťou každého keepera, je Darna a aura. Darna je životná energia, ktorá udržiava tvoju dušu živú. V astrálnom svete, keď zomrieš, ktorý je vlastne svetom Darny, kde započne existencia každej bytosti, existujú démoni. Démoni sú bytosti, ktoré svoju Darnu premrhali, a preto žijú z Darny iných. Tejto životnej energie vlastní každá bytosť len určité množstvo, preto je taká vzácna a žiadaná. Z toho dôvodu každá bytosť vlastní spolu s Darnou aj auru. Aura chráni Darnu pred démonmi automaticky, bez toho, aby o tom dotyčný vedel. No niektorí ľudia sa narodia s vlastnosťou svoju auru ovládať. Ako napríklad ty alebo ja. A tipujem, že si prežil blízku smrť.“

Verte mi, chcel som niečo povedať, no nedalo sa. Keď počúvate niečo podobné, nedokážete nič, len počúvať a snažiť sa spracovať všetky informácie, pričom sa presviedčate o tom, že nie ste blázon a nerozprávate sa s bláznom. A síce to znelo, akoby to rozprával úplný magor, ja vidím aury a on tiež, tak by som bol magor pravdepodobne aj ja.

„No áno, máš pravdu. Keď som bol malý, pri potopách mi zomreli rodičia a ja som ostal...“

„To je teraz jedno, povieš mi to inokedy,“ prerušil ma.

„Dôležitejšie je to, že vo chvíli, kedy sa tvoja duša môže odpútať od tela, čiže aj od aury, sa môže stať, že sa tvoje keeperske schopnosti prebudia. Proste zjedz tie pilulky, nebude ti to dávať zmysel, kým to všetko neuvidíš.“

Ako prvé som, samozrejme, váhal, či ich mám zjesť, veď to, čo rozprával, bolo šialené. Ostatne ako vždy, zvíťazila zvedavosť. Veď čo, aj tak nemám čo stratiť, pomyslel som si, rozžul som pilulky a so zmrštenou tvárou som ich prehltil.

Chvíľu sa nič nedialo. Len sme stáli, ja som začínal byť čoraz nervóznejší a Cain si len zamyslene niečo ťukal do telefónu. No zrazu sa mi začalo hmlieť pred očami, nohy ma úplne prestávali počúvať a boli oveľa ťažšie ako zvyčajne.

„Tak? Už si v tom?“ pýtal sa Cain nedočkavo.

Zrazu na mňa došla strašná únava, začal som strácať vedomie a odpadával som.

„Darren! Hej, Darren! Nesmieš zaspať! Počuješ?“ kričal na mňa Cain a držiac ma za krk, vlepil mi zopár faciek.

Podarilo sa mi znovu otvoriť oči, cítil som sa fakt zle. Ležal som na zemi a znovu som nepríjemne cítil tlkot svojho srdca. Krvavo červená tekutina mi znovu behala po tele, čím ma mrazila, a tým vlastne zobúdzala. No tentoraz predou mnou nestál len Cain sám. Po jeho pravici sa nachádzala postava oblečená v bielej košeli, čiernej veste s čiernymi lakovkami a v hnedých nohaviciach, a po ľavici veľký šedý tvor pripomínajúci tigra. Táto beštia však mala chrbticu až príliš vysoko a vytŕčali z nej veľké ostne. Oči mala červené ako práve vytečená krv, veľmi pripomínajúce moju auru, a zuby veľké ako môj ukazovák.

V normálnom stave by som asi omdlel, ale takto som len tupo pozeral na to, čo sa okolo mňa deje, snažiac sa nezaspať. V mojom okolí som nepočul skoro žiadne zvuky, iba som v úplnom útlme videl, ako ten chalan, oblečený ako niekto z šesťdesiatych rokov, uprel pohľad do mojich očí, široko sa usmial a doslova do mňa vošiel. Cítil som, ako sa cezo mňa priam prediera. Je to pocit, ako keď vo sne zrazu začnete padat' a na konci pádu vás čaká istá smrť. Vtedy som dostal šok a skutočne som sa ocitol priamo na zemi.

O pár minút neskôr...

„No konečne!“ povedal neznámy hlas.

Keď sa mi zaostrilo pred očami, zistil som, že hlas patrí neznámej osobe v lakovkách.

„Čo sa to, kurva, stalo?!“ znepokojene som vyhrkol a z ľahu som sa v sekunde dostal do sedu, pričom môj pohľad smeroval na toho zvláštneho staro oblečeného mladíka.

„On sa pozerá na mňa! Vyšlo to!“

Cain sa usmial a zodvihol ma svižne zo zeme.

„Vitaj medzi nami! Týmto si otvoril poslednú pečať,“ povedal pokojne.

„Čože? Čím? A kto je toto? A čo má znamenať tamto strašidelné, biele čudo vedľa teba?“

„Len pokojne. A je to šedé...“ povedal vysmiaty cudzinec.

„Kto si?“ opýtal som sa neisto, stále oťapený zo šoku.

„Toto pred tebou je démon,“ odvetil Cain.

„Hej, hej, hej, prečo tak urážlivo? Som spoločník,“ skočil do rozhovoru cudzinec, pričom sa neustále usmieval.

„A mimochodom, volám sa Z,“ vyhlásil a podal mi ruku.

„Z? Čo to je za meno Z?“ opýtal som sa úplne nezmyselnú otázku, pretože nič iné mi v tejto chvíli nenapadlo.

„Vlastne ani neviem, odkiaľ ho mám, už je to dávno. Môžeš ma volať Zane, tak ma volá môj keeper.“

„Darren,“ zašomral som a podanie ruky mu opätovoľ.

Zvláštne je, že ma vôbec nesužoval strach, cítil som skôr únavu, lebo som vedel, že nie som blázon. Teda, nie tak celkom. Ale to podanie ruky bolo zvláštne. Keď som sa ho dotkol, cítil som mravčanie po celej dlani, ako keď som osemročný vopchal mokré prsty do zástrčky.

„Zareagoval celkom pohotovo,“ povedal vysmiaty Zane Cainovi a ruky si strčil do vreciek.

„V pohode?“ opýtal sa ma Cain so stálym úsmevom.

„Podľa toho, čo rozumieš pod pojmom v pohode,“ odvetil som s povzdychom.

„Tak toto je naozaj šialené. Kým nezabudnem, čo si to včera robil s tvojou aurou pri profesorovi, a prečo sa naše aury do seba pustili? To si mi chcel zobrať tú Darnu? A stále neviem, čo je tamto vedľa teba!“ zasypal som Caina množstvom otázok a nakoniec som ukázal na to obrovské zviera.

„Moja aura dokáže ovplyvňovať ľudí tak pozitívne, ako ja chcem. No tvoju aurou tá moja akosi nemá v láske, preto tá malá nezhoda. A čo sa týka Shade... No, tipni si,“

„Ďalší démon?“

„Bingo, si bystrý,“ ironicky zašepkal Cain a predstavil ma svojej štvornohej kamarátke.

„Našiel som ju potulovať sa po našom svete a zapáčila sa jej moja aura. Nechápem ale, ako sa sem dostala. Tieto bytosti existujú tak dvadsaťtisíc svetelných míľ od nás, muselo jej to trvať poriadne dlhý čas.“

Tá zvláštna beštia podišla bližšie a veľkou, zdeformovanou hlavou ma buchla do čela.

„Au!“ zasmial som sa a pobúchal som ju po čele tiež.

Trochu som sa preľakal, keď z ničoho nič na plnú papuľu zívla, ale strach zo mňa hneď opadol. Je zvláštne, že ich pri dotyku dokážem cítiť.

„Aj ty si za nejaký čas nejakého démona nájdeš.“

„Spoločníka!“ vykrikol Zane pri tom, ako sa rozhliadal po obrovskom sklade s vysokým stropom.

„No ešte pred tým ti vysvetlím, čo sa tu pred chvíľou udialo. Keď do keepera vojde démon, spustí sa v očiach gén, ktorý ti umožní vidieť ich. Je to, ako keď ohluchneš a tvoj zrak sa zlepší. Tiež je teraz tvoja aura otrasená, a to veľmi, preto démoni tvoju Darnu dokážu prijímať. Neskôr sa naučíš auru ovládať, je to ako šoférovanie. Keď som do teba vstúpil, zobral som si kúsok, ale naozaj len kúsok. Ešte malú chvíľu a tvoja aura by ma doslova celého zožrala,“ vysvetlil mi s úsmevom Zane.

„Ale to platí len pri mladých démonoch, tí poriadni majú v sebe zapečatené také množstvo Darny, že sú zhmotnení neustále, a to bez ohľadu na to, či majú keepera alebo nie. Naopak mladí démoni si Darnu od svojho pána len požičiavajú, nakoniec si ju sám keeper zoberie naspäť,“ prešiel do rozhovoru zase Cain.

„Ale nemysli si, že je Cain môj pán. Môže byť rád, že s niekým tak neznesiteľným ako je on, niekto vôbec vydrží,“ ozval sa znovu Zane a obaja sa vzápätí zasmiali.

Ja som z toho mal samozrejme v hlave trošku zmätok. Predsa len, je to pre mňa v tejto chvíli celkom dosť informácií.

„Aha, takže...“ na chvíľu som sa zasekol, a podvihol som obočie. Cain sa znovu rozosmial a následne tľapol rukami.

„No, takže, Darna udržuje tvoju dušu v bezpečí a Darnu udržuje v bezpečí tvoja aura. Chápeš?“

„Áno, vlastne aj celkom hej. Ale ako si to myslel, že neskôr si aj ja niekoho nájdem?“

Cain spojené dlane rozpustil a s vážnou tvárou sa mi hlboko pozrel do očí: „Chceš byť súčasťou nášho sveta?“

V tej sekunde som znovu zamrzol. Odpoveď na túto otázku pravdepodobne úplne zmení môj život. Všetko je to šialené. V priebehu niekoľkých minút som sa pozrel pravde do očí. To, čo sa práve deje, je naozaj neveriteľné. Ukazuje mi to, že od života

môžem čakať ešte oveľa viac. Môj terajší život sa dá nazvať možno tak prežívaním, je úplne bez pointy. Mám síce nevlastných rodičov, ale oni majú vlastného syna. Nepotrebujú ma. Cítim sa u nich dosť zvláštne, aj keď som s nimi vyrastal. A teraz by som na všetky moje nezodpovedané otázky možno našiel odpoveď. Každopádne, môže to byť pestré okorenenie tohto nudného stereotypu. Veď najväčším nepriateľom života nie je čas, ale stereotyp, ktorý z času robí nepriateľa.

„Fajn, podme na to!“

„Ha, neboj sa, na všetko príde čas. V prvom rade ti bližšie vysvetlím, čo si.“

„Čo som? Nerobili sme to náhodou doteraz?“

„Nie, doteraz som ti len vysvetľoval, čo je Darna a aura. Ty, rovnako ako ja, si keeper.“

Ďalej som už nič nehovoril, len som sa na nich bez slova pozeral a čakal som s rukami vo vreckách.

„Keeper je niekto, komu smrť darovala schopnosti. Niektorí ich dokážu využívať prirodzene, iným to treba najprv ukázať. Ja som sa svoje schopnosti naučil používať sám, tebe k tomu musím očividne dopomôcť. My hovoríme, že Smrť je niekto, nie niečo. Niekto, kto to všetko riadi, dá sa povedať, že Smrť je vyššia organizácia, ktorá je mimo nás. Má v moci existenciu mnohých svetov, vrátane toho nášho, ale vlastne je dosť podobná nám ľuďom. To, čo ju zaujíma, je moc, o ktorú sa tam niekde hore handrkujú ako my všetci ostatní tu dole. K tomu však až neskôr, teraz späť k veci. Keeperi nie sú jediní odlišní, ktorí žijú v našom svete. Je tu toho omnoho viac, než si myslíš. Ako napríklad takí fenrírovia.“

„Čo? Fenri-čo?“ vyhrkol som absolútne zmätený. Cain však len vydýchol nereagujúc na moju otázku.

No tiež som ho chcel trošku pribrzdiť, pretože s tým všetkým na mňa vybehol ako odtrhnutý pes.

„Ako by som ti to len povedal... Fenrir je bytosť, ktorá, ak dodržiava určité pravidlá, dokáže žiť večne,“ po dokončení tejto vety sa zastavil, akoby čakal na moju ďalšiu otázku.

Ja som mu chvíľu len tak hľadel do tváre a s pootvorenými ústami som rozmýšľal nad tým, čo mi tu práve povedal.

„Človek, ktorý dokáže žiť večne?“

„Viem, musí to znieť šokujúco. Asi ti najprv vysvetlím, čo to vlastne znamená Fenrir. Je to poangličtená forma slova fenrisulfur, zo starej nórciny, čo znamená peklo alebo vlk vyrhnutý z pekla. V našom storočí sa to uchytilo ako pomenovanie pre nesmrteľné bytosti. Fenrir pre seba dokáže Darnu vyčerpávať z iných bytostí a vďaka nej žijú a nestarnú aj po dlhé veky, nehovoriac o tom, akú obrovskú fyzickú silu a vitalitu im dodáva. Sú to vlastne démoni, ktorí neprišli o svoju pôvodnú Darnu, a preto dokážu žiť tu na zemi. Sú to ľudia, ktorí sa nechceli stať démonmi, ale chceli žiť na zemi ako ľudia. Je to však dosť vzácna schopnosť a nie každý ju zvládne. V systéme totiž existuje jedna prasklina, a to tá, že ak fenrir vstrebe priveľa Darny, jeho aura to nezvládne a odtrhne sa od tela, čiže bytosť zomrie a duša sa vráti naspäť do astrálneho sveta. Darna sa následne rozplynie po celom vesmíre, kým ju postupne nevstrebú démoni zo všetkých kútov galaxie. Tiež sa často stáva, že fenrir neustane takú moc a jednoducho sa zabije sám. Tieto dve alternatívy sa stávajú preto, že Darna značne pôsobí na mozog. Vraj, keď jej je nadbytok, je to lepšie ako hociktorá droga na svete. A aj keď sa ti to možno zdá zvláštne zabiť sa kvôli niečomu, čo ti umožňuje byť nesmrteľný a stále pod parou, je to možné. Môj bývalý parták a blízky priateľ to kvôli Darne skoncoval.“

Videl som, ako v tej chvíli trochu zneistel a pozrel sa do zeme, no ihneď mierne potriasol hlavou a zodvihol pohľad späť na mňa.

„Nepríde mi to divné, musí to byť veľká zodpovednosť,“ povedal som, aby mal chvíľu čas spamätať sa, z pravdepodobne nejakej nepríjemnej spomienky.

„Ale dost' už o fenriroch, späť ku keeperom. Keeper dokáže vidieť démonov. A nedokáže ich len vidieť, vie ich aj privolať a nažívať s nimi, preto ten názov. Ak privoláš, alebo niekde stretneš démona, môžeš si ho privlastniť, ale len ak to on sám chce. Samozrejme, existujú aj výnimoční keeperi, ktorí si berú démonov, akých chcú. Démon sa za predpokladu, že to je po tvojej vôli, dokáže zhmotniť. Sám od seba to dokáže len, ak sám vlastní veľké množstvo Darny a nie je pripútaný ku žiadnej aure, čiže keeperovi. Ako tu Zane. Závisí to totiž od tvojej aury. Tá je niečo ako spojka. A ty máš veľmi zaujímavú auru. Aury sú úplne prirodzené, chránia tvoju dušu a má ju každá bytosť, ako som spomínal. No nie všetci ju vedia využívať, to vieme ,naopak, iba my. A priprav sa, že ty to budeš mať pestré. Tvoja aura doslova priťahuje démonov. Vlastne, my obaja máme vzácne aury. V mojom rode ju mal čiernu a temnú každý člen. Ale s takou auričkou, ako máš ty, som sa stretol iba raz v živote. Hm, čo ešte... Ahá! Démoni sa s keeperom dokážu spojiť, to znamená, že démon do človeka vojde ako Zane vošiel do teba, a vtedy môže keeper využívať démonove schopnosti. Voláme ich hybridy, ale sú to väčšinou úplní šialenci, pretože to prináša dost' veľké riziko. Je tu totiž jedna nepríjemná záležitosť, ktorá môže nastať, a to tá, že démon keeperovu Darnu pohltí a jeho dušu aura premiestni do astrálneho sveta. Takže, ak svojmu démonovi na sto percent neveríš, nerobil by som to, plus...

„Počkaj, počkaj!“ vydýchol som si.

„Ideš na mňa strašne rýchlo. Musím to trochu spracovať. Daj mi chvíľku,“ povedal som a pomaly som si sadol na schodík.

Už to nebolo všetko také zahmlené ako doteraz, všetko zrazu dáva zmysel. Títo ľudia možno naozaj dokážu zodpovedať všetky moje otázky a možno pri nich nájdem to, čo pri ostatných nie - porozumenie. Áno, musím sa dostať do ich sveta! Pozrel som sa späť na Caina a kývol som hlavou na znak, že môže pokojne pokračovať. Cain sa však na chvíľu zamyslel s pohľadom smerujúcim do stropu budovy.

„Nájdeme ti démona. Je to síce dosť nebezpečné, keď si úplný nováčik, ale budeme tam ja so Zanom a tigríkom. Nemáš sa čoho báť,“ povedal s istotou, no hneď nato sa znovu na okamih pozrel do zeme s viditeľnou obavou v tvári.

„Vieš, je najlepšie, ak získaš démona čo najskôr, kým je tvoja aura ešte panensky čistá. Áno, dobre počuješ, čiže u démonov chcená. Darna je totižto ako izolácia pre auru. Dá sa povedať, že je ako prístavacia dráha pre letisko. Ak tvoja aura vyjde z tela, je stále pripútaná Darnou, no tá sa opotrebováva a mizne z tvojho tela a keď zmizne úplne, zomrieš. Ale dosť už poučovania. Aj tak veci najlepšie pochopíš, keď časom prídu samé. Teraz pod' so mnou!“

„Kam?“

„Pôjdem ťa predstaviť ostatným,“ povedal Cain s pohľadom upreným do telefónu.

„Akým ostatným?“

„Ostatným z mojej komunity, alebo ako to nazvať. Jeden z najväznejších členov je hlavou našej skupiny a tiež jedným z najmocnejších fenrirov tohto prekliateho sveta. Vlastní obrovský hotel, ktorý je útočiskom pre bytosti, ako sme my dvaja. A popravde, ten fenrir neznáša obyčajných ľudí, pričom si hoví v spoločnosti nás iných.“

„Iných...“ v duchu som sa zasmial.

Vždy som bol iný, no teraz to slovo dostalo úplne nový význam. Popravde, začal som byť na toho človeka dosť zvedavý.

„Tak teda poďme!“ zavelil som neisto a vstal som zo studenej zeme, no vzápätí sa mi zakrútila hlava a spadol som späť na zadok.

„V pohode, som tu autom,“ posmešne odvetil Cain a s mobilom pri uchu ma zodvihol na nohy.

„To sme nemohli ísť autom od začiatku?“

Cain sa usmial s telefónom stále priloženým pri uchu.

„Nie, keby sme s ním prišli, nesústredil by si sa na nič iné... Nazdar Danzel, za chvíľu sme v Arménii aj s nováčikom,“ povedal do telefónu a z druhej strany sa ozvalo:

„Cain ?“

Zvláštne, že som to započul. A čo myslel tým autom ?“

2. kapitola

Keď sme zišli na školské parkovisko, stálo na ňom množstvo áut, no ihneď som si všimol, že jedno viditeľne vyčnievalo. Cain vytiahol z vrečka kľúč a ja som si ihneď pomyslel, že to krásne Camaro SS z roku 1969, tipujem, určite nebude jeho. No asi som to trochu zakríkol, pretože práve k tomuto autu sme sa pomaly blížili, až kým Cain nestrčil do dverí kľúč, ktorý držal v rukách. Hneď som pochopil, čo myslel tým „už by si sa na nič iné nesústredil“.

Chvíľu som len s nemým pohľadom civel, no potom som sa kockavo opýtal: „T-t-toto je tvoje?“

„Áno je, darček na 19-tku od Danzela,“ odvetil v sekunde s uštipačným úsmevom na tvári, akoby sa ho to každý pýtal denne aspoň dvakrát.

„Páni, ten Danzel sa mi začína páčiť,“ aj keď to pravda vlastne nebola. Človek, ktorý nejakému faganovi kúpi na narodeniny priam legendárne auto predsa nemôže byť celkom v poriadku. Ale to nie je ani Cain, a koniec koncov, vyzerá to tak, že ani ja, takže tu musí byť niečo zhnité.

„Ja som jeho oblúbenec. Staň sa ním aj ty a budeš mať všetko, na čo si pomyslíš.“

„Nebudem k niekomu prívetivý len preto, lebo má peniaze.“

„Vieš čo, nie je to až také zlé. On je ten typ človeka, ktorému buď padneš do nôty, alebo budeš len d'alší na zozname hostí, čiže to koniec koncov vôbec nezávisí od teba. Sorry.“

„Nestojím o to byť jeho obľúbenec. Nemám príliš v láske ľudí, ktorí si myslia, že kvôli peniazom môžu všetko,“ a je to skutočne tak, nenávidím ich.

„Hm, Danzel nie je človek, pokiaľ viem,“ provokačne odvrkol Cain a s nasadením čiernych pilotiek na oči nastúpil dovnútra. Odjakživa som sa ani v zoznamovaní príliš nevyžíval. Tie trápne poznámky a ošúchané frázy sú doslova vyčerpávajúce. Ale určite nie som sám, čo zoznamovanie nemusí. Naopak musím povedať, že jazdu v Cainovom Camare som si naozaj užíval. Ten pocit chladného vetra narážajúceho do tváre a ostro svietiaceho zimného slnka vo mne okamžite evokoval niečo vnútorne oslobodzujúce. Škoda len, že nie na dlho. Pri Cainovom spôsobe jazdy sme boli o pár minút na mieste.

„Tak a sme tu,“ vyhlásil Cain pritom, ako si kľúčom otváral automatizovanú hotelovú garáž.

Pozrel som sa von oknom a po druhýkrát za dnešok som onemel. Predo mnou stál obrovský vysvietený päť hviezdíčkový hotel s obrovským červeným nápisom ARMÉLIA v popredí.

„No vystupovať mladý! Čaká ťa stretnutie s Danzelom,“ stále ma podpichoval Cain, ktorý, mimochodom, nebol oveľa starší než ja.

„A je to tu,“ pomyslel som si vzápätí.

„Mám dôvod byť nervózny?“

„Nie, len sa správaj tak, ako sa správaš vždy.“

Nebol som si veľmi istý, či sa mám riadiť práve touto radou.

Vystúpili sme z auta a pri vstupe do hotela, nás už čakal poslíček so slovami: „Dobrý deň, pán Hayes, môžem vám zobrať batožinu?“

„Á, zdravím vás, Fletcher! Nie ďakujem, dnes som tu len na skok. Ale môžete mi zaparkovať auto, garáž som už otvoril,“ Cain už len žmurkol na poslíčka a hodil mu kľúče.

Chudák starý pán, skoro mu vypadli z rúk.

„Tak pod!“ povedal a chytil ma za plece, aby ma trochu popohnal.

Vošli sme do tej obrovskej budovy plnej neznámych ľudí, ktorí sa premávali po prízemnej reštaurácii a len tak debatovali. Vtedy mi napadlo, ako sa tu môžu stretávať ľudia ako my? Ach, to „my“ znelo zvláštne ešte aj v mojej hlave.

„Počuj Cain, ako to tu funguje?“ moja otázka veľmi nedávala zmysel, ale Cain hneď vedel, čo mi preblesklo hlavou.

„Posledné dve poschodia sú celé pre nás, takže sa nemusíš báť, že niekto bude vyrušovať, alebo niečo podobné,“ odpovedal pohotovo pri stláčaní tlačidla na ovládanie dverí výťahu.

Nastúpili sme dovnútra a Cain stlačil tlačidlo s číslom 9.

„Inak, celé dve poschodia sú zvukotesné, takže, ak sa tam bude diať čokoľvek, nik o tom nebude vedieť. A nepýtaj sa o čom, všetko pochopíš o chvíľu.“

Výťah pomaly stúpал hore a ja som pri sledovaní za radom svietiacich tabuliek s číslami poschodí rozmýšľal, čo asi mohol myslieť tým „pochopíš o chvíľu“. Zrazu sa vysvietila tabuľka s očakávanou deviatkou a cinknutím sa otvorili dvere poschodia.

Pred nami, na moje počudovanie, stáli len veľké čierne dvere. Cain na to vytiahol mobil a stlačil tlačidlo slúžiace na vytočenie posledného volaného čísla.

„Ahoj, Brian, tu je Cain. Už sme dorazili a stojíme pred dverami,“ povedal stručne neznámemu Brianovi do telefónu, a pritom pohľad stočil na mňa.

Žiadne ceremónie, žiadne krycie frázy. Vlastne ani neviem, čo som čakal. Je predsa normálne, že to povedal úplne zvyčajným spôsobom. Už asi bláznim.

Po pár sekundách čakania sa ozvalo stlačenie kľučky a vo dverách sa objavil mladík so slovami: „Nazdar, nazdar, tak pod'te dnu, Danzel vás už čaká.“

Cain sa s cudzincom zvitál s úsmevom a pokývnutím hlavy, potom vkročil dovnútra a mňa sa zmocnil ten zvláštny, nepríjemný pocit nervozity v žalúdku.

„Len pod'“, povedal cudzinec a mávol na mňa rukou.

Trochu váhavo, ale predsa som vykročil do tmavej predsiene neznámeho deviateho poschodia. Mal som z toho znepokojujúci pocit, no zároveň som bol plný očakávania.

„Ja som Brian, teší ma, ale ruku ti nepodám. Nemám rád ten zvláštny strih, keď sa zoznamujú dvaja keeperi,“ povedal cudzinec s úsmevom na tvári.

„Takže ty si tiež keeper?“ opýtal som sa, nepremysliac si nezmyselnosť otázky. Predsa len som bol ešte stále trochu mimo všedného myslenia.

„Áno som, pravdepodobne ti so zaúčaním budem pomáhať ja.“

„Som Darren, teší ma. A vd'aka,“ odvetil som.

„Ešte mi neďakuj, nie je to stopercentné. My dvaja nie sme jediní keeperi v tejto spoločnosti. Navyše, nikdy som necítil takúto auru, takže neviem, či to bude fungovať ako u bežných keeperov s bežnými aurami. Normálne to robíme tak, že...“

„Aj tak vôbec netuším, v čom ma chceš zaúčať, takže mi to vysvetľuješ úplne zbytočne. Nikdy som nevidel žiadneho keepera, teda okrem Caina. Veď ani neviem, čo keeperi vlastne vo svete robia,“ vyhrkol som.

„Hej! Tak pod'te! Teraz ho nezaťažuj ničím dôležitým, musíme nováčika trošku oboznámiť s okolím,“ skríkol Cain a s úsmevom žmurkol na Briana, pritom mi pred pol hodinou do hlavy nasadil asi tisíc informácií. Brian sa však iba zasmial a pobúchal ma po pleci.

Cain otvoril druhé dvere, ktoré stáli na konci tmavej predsiene. Po ich otvorení ma doslova zalial pach testosterónu. Keď som vošiel dnu, ovalil ma tiež silný hukot energetickej hudby a blikajúcich svetiel rôznych farieb. Chvíľu to trvalo, no keď si moje oči konečne zvykli, uvidel som to, o čom mi Cain nechcel nič povedať. Bude to znieť šialene, vlastne, je to šialené. Všade, kam som sa pozrel, obsluhovali mladé dievčatá v čiernych polokošeliach, čo by bolo v poriadku, ale zrazu jeden zo sediacich mužov chytil jedno z dievčat za predlaktie a slastne si povzdychol. Po chvíli sa odtrhol, spokojne sa otočil ku svojmu drinku a rozprával ďalej. Ja som to chvíľu len tak nemo spracovával, potom som sa však vrátil do reality.

„Čo to, kurva, malo znamenať?“ opýtal som sa s upreným pohľadom na dievča, ktoré si s táckou plnou prázdnych pohárov tiež vydýchlo, ale skôr nepríjemným spôsobom - akoby mala práve odpadnúť a stlačením malého tlačidla na svojom opasku zmenila zeleno svietiaci pásik na červený.

„Zapozeraj sa lepšie,“ odvetil, pričom vlastne neodpovedal a kývol hlavou na ďalšie dievča, ku ktorému tiež pristúpil chlap a urobil to isté. Akurát, že tentoraz, keď som sa na jeho ruky zadíval lepšie, bolo zreteľne vidieť, ako z jej predlaktia vychádzali prúdy niečoho pripomínajúceho dym, bieleho ako mlieko, a rýchlo vstupovali nosom a ústami do neznámeho muža.

„Aha, takže to biele je Darna?“

„Výborne, ani som ti to nemusel vysvetľovať.“

Tak toto je vážne zvrátené. Keď sme sa konečne pretlačili cez dav tancujúcich fenrirov, keeperov a ich „súdkov piva“, pričom ani jedno z nich nemalo úsmev na tvári, dostali sme sa do cieľa. Cain zaklopal a hneď otvoril dvere. Môj nepríjemný pocit nervozity sa opäť ozval. Za stolom oproti mne sedel na koženej sedačke chlap okolo tridsiatky. Oblečený v béžovom saku, čiernej košeli a taktiež

běžových nohaviciach. Nohy mal vyložené na stole a na nich elegantné čierne topánky. Klasická chudá tvár, výrazné oči a svetlé kratšie vlasy.

„Á, tak tu ho máme,“ povedal a usmial sa na mňa so širokým úsmevom. No ten úsmev vo mne vzbudzoval zvláštnu nesympatiu. Napadlo mi, že sú tu všetci akýsi prehnane milí, teda až na ten parket. Vlastne nemajú dôvod nebyť. Uspokojil som sa s týmto argumentom.

Chlap sa postavil, podišiel ku mne a podal mi ruku so slovami: „Tak konečne sa stretávame, ja som Danzel.“

„Darren,“ odvetil som stručne a podanie ruky som mu opätovoľ. Jeho stisk bol naozaj pevný a musím priznať, šiel z neho rešpekt.

„Rád ťa spoznávam, Darren. A mimochodom, je mi ľúto, že si náš podnik uvidel práve vtedy, keď je plný tých nenažrancov,“ jeho štýl rozprávania bol pokojný a elegantný, ale pritom mu na tvári stále visel sarkastický úsmev.

„Ty si ma sem zavolaľ, pokiaľ viem.“

„Áno, to je vlastne pravda. Dáš si drink?“ opýtal sa ma a ani neviem ako, odrazu v rukách držal whisky.

„No vlastne... prečo nie,“ odpovedal som s úsmevom, nikdy neuškodí trochu etanolu na rozpletenie jazyka.

Neznámy Danzel vytiahol štyri poháre, do ktorých hodil 2-3 kocky ľadu a všetkým nám v presnom pomere nalial. Bolo vidieť, že v tom má prax. Potom zodvihol svoj pohár nad hlavu a povzbudzujúcim tónom skríkol: „Na nové priateľstvá!“

„Na nové priateľstvá !“ zopakovali sme všetci s pohármi nad hlavou.

Vypili sme prvý, potom druhý a neskôr aj tretí pohárik. Pritom spoločenská konverzácia spočívala v úplne všedných,

každodenných, nudných veciach, žiadny keeperi ani nič podobné. To tiež stupňovalo moju nervozitu.

„Danzel, vysvetli mi, čo to vlastne má znamenať ... ten parket s dievčatami? Vieš, s tými, čo sa tu nechávajú obchytkávať a tak,“ opýtal som sa po dlhšej chvíli pitia a jazyk som mal už poriadne rozviazaný. Zrazu v celej miestnosti zavládlo ticho a všetci sa pozreli na Danzela.

Ten sedel v kresle s nohami znovu vyloženými na stole a kopol do seba ešte jeden pohárik: „Občas tu pre nás iných, no to nie je to správne slovo ... pre nás výnimočných, robím akcie, aby som si zachoval dobré meno a mal po ruke spojencov. V tomto svete ich nikdy nie je dost'. Všetky?“

„Tak spojencov. Na čo sú ti? To po tebe ide nejaká mafia alebo čo?“ opýtal som sa s príliš hlúpym smiechom a pozrel sa po ostatných. Odnikiaľ však nevyšiel ani hlások.

Danzel v tom uprel pohľad do dna oroseného pohára.

„Ha, no aj tak sa to dá nazvať, mafia. Je smiešne, že všetko máš pod nosom a pritom nič nevidíš. Tento svet je bastard, Darren! Keď s nami budeš tráviť čas, pochopíš to.“

Chvíľu som rozmýšľal o tom, že vlastne všetky tieto nadprirodzené záležitosti sú určite rozšírené po celom svete, a fenrir alebo keeper môže byť hocikto. Náš prezident, chlap v pekárni, u ktorého si kupujem raňajky, vodič autobusu, moderátor novín - úplne každý všedný človek, ktorého stretnem na ulici. Svojím spôsobom je to desivé.

„No späť k mojej otázke. Čo tie dievčatá?“

„Darren, musí tam byť niečo na pitie,“ povedal provokačne a zase sa tak uštipačne usmial.

„Niečo na pitie?! Sú to nevinné ľudské bytosti!“ povedal som rozčúlene a Brian mi do pohára dolial whisky.

Danzelovi poklesol úsmev na tvári, postavil sa z kresla a podišiel ku mne bližšie.

„Ja ich do ničoho nenútim, pomáham im. Za malú službu dostávajú more peňazí!“

„Za malú službu? Ak som sa dobre dozvedel, tak je Darna to jediné cenné v ľudskom tele. Alebo sa mýlim?“ provokačne som sa usmial a srkol si trochu z pohára.

Danzel na chvíľu zavrel oči, ale skutočne len na okamih, potom sa však znovu usmial: „Teda Darren, nemyslel som si, že si takýto moralista. Vlastne, takí vy ľudia ste, že? Je vám úplne ukradnuté, čo s vami ostatní budú robiť, veď peniaze sú predsa peniaze. Ou, vlastne prepáč, ty už predsa človek nie si. A myslím, že tu im zostane aspoň nejaká dôstojnosť, aj keď im je celkom isto úplne ukradnutá. Za to, že mám rád spoločnosť, nás výnimočných ešte neznamená, že nemám rád obyčajných ľudí.“

Cain sa pri Danzelovej poslednej vete rozosmial a otočil sa tvárou ku oknu. Nebol to taký ten smiech od srdca, skôr až príliš ironický, hovoriaci „Že ťa huba nebolí.“ Ja som sa chvíľu len nečinne zahľadel do zeme a nemohol som prísť na žiadny rozumný argument proti Danzelovým slovám. Koniec koncov, mal pravdu. A naozaj sa nechcem s týmto človekom dostať do problémov.

„To je fér,“ vyhrkol som teda nakoniec a štrngol som mu do pohára.

„Som rád, že sme sa zhodli. Ale dnes sa poďme baviť, zajtra ťa čaká ťažký deň a je tu ešte veľa ľudí, ktorých ešte nepoznáš,“ odvetil a obaja sme do dna vypili poháre.

Už som iba zbadal vysmiateho Briana kráčajúceho smerom ku mne s ďalšou žieravinou v ruke. Dnes to naozaj neskončí dobre...

3. kapitola

Pomaly som rozlepil stále unavené oči. Cez presklené okná na mňa ostro dorážali lúče ranného slnka a mal som pocit, že mi doslova pália mozog. Pretrel som si ich a pomyslel si, že ležím doma v pohodlí vlastnej postele a znovu musím vstávať do tej prekliatej školy. No hneď na to som v hlave zacítil tupú bolesť. Áno, ranné stavy poriadnej opice. Už mi bolo jasné, že doma sa určite nenachádzam. A nakoniec to opica vlastne ani nebola, pretože som v sebe ešte stále cítil alkohol.

Za malú chvíľu som už dokázal zaostriť okolie. Ležal som polonahý v nejakej veľkej manželskej posteli, ktorá voňala po sladkom dámskom parfume. Všade navôkol, po miestnosti, boli rozhádzané moje veci a tiež veci ďalšej, neznámej osoby. Keď som sa horko-tažko s tupou bolesťou hlavy posadil, mysl'ou mi prebehol obraz, ako ležím, sedí na mne dievča a vyzlieka mi tričko.

„Dobré ráno,“ ozvalo sa v tom spoza dverí, hneď po znovu uvedomení si reality. Svižne som otočil hlavu a zbadal som dievča z mojej myšlienky. Stálo opreté o zárubňu dverí a hľadelo na mňa iba v krvavo červených nohavičkách a obtiahnutom tričku, na ňu až príliš krátkom, povedal by som. A tiež musím uznať, že bolo naozaj pekné. Ešte chvíľu odo mňa nedostalo žiadnu reakciu, stále ma totiž ochromovala bolesť hlavy, ale nakoniec som sa spamätal.

„A-Ahoj, čo sa včera stalo?“ opýtal som sa pretierajúc si tvár.

Dievča vyšlo spoza zárubne a skočilo ku mne do postele. Pozeralo sa na mňa veľkými, prenikavými, olivovo zelenými očami.

Tvár jej lemovali sýtočervené vlnité vlasy a naďalej ma sledovalo s úsmevom, aký som už dlho nevidel.

„Ty si nič nepamätáš?“ povedalo zvodným hlasom a prstom mi prešlo po perách.

„Hmm, vlastne ani nie... a čo si mám pamätať?“ opýtal som sa dosť nervózne, no akosi mi bolo jasné (teda aspoň som v to dúfal), čo sa stalo. Dievča ma chvíľu len tak pozorovalo, no nakoniec na mňa obkročmo skočilo a dlaňami ma pritlačilo o posteľ:

„Tak to ti asi budem musieť osviežiť pamäť,“ povedalo znovu tým tichým hláskom a hneď na to ma začalo bozkávať. Bol som úplne zmätený, no ako som už hovoril, alkohol stále pôsobil, a aj keby nie, moja impulzívna povaha, hlboko zarytá v génoch, by mi aj tak nedovolila prestať. Takže som sa nechal viesť s prúdom a prevrátil som príjemne pôsobiacu mladú ženu na chrbát. Ani som poriadne nerozmýšľal, len som ju začal bozkávať na krku a vtedy ma prepadla ostrá bolesť na tom mojom.

„Čo to kurva?!“ Chytil som si krk a pozrel sa trochu zdesene na dievča. Ono sa však len naďalej usmievalo.

„Nevrav mi, že si to nespoznal,“ oblízalo si sýto červené pery.

V tom mi cez hlavu prešiel ďalší záblesk spomienky, ako na mne dievča leží a taktiež ma bozkáva na krku, pričom si vlastne užíva moju Darnu, a ja sa len usmievam s rukami za hlavou, držiaci obrubu posteje. Sám sebe neverím, to mi verte.

„Už si spomínam,“ vyhrkol som s pohľadom smerujúcim do zeme, stále si držiac krk. Dievča len tak ležalo na posteli a naďalej sa usmievalo.

„Milujem nováčikov. A tú bolesť hlavy si nevšímaj, prvýkrát to je vždy takéto nepríjemné. A keď sme pri nepríjemnom, asi by som ti to mala vynahradiť niečím príjemným, no nie?“ opýtala sa ma

provokačným tónom, ktorý dokonale dopĺňali mierne prižmúrené oči.

Ja som sa však len otočil a kráčal som smerom ku dverám.

„To dievča...“ Keď som už stál pri dverách, chytil som sa zárubne, zmätený, no nejak zvláštne poháňaný vzrušením pochádzajúcim z neznámeho zdroja.

„Odídem? Prečo odchádzam, keď to vlastne ani nechcem?“

Uprel som pohľad na dievča, ktoré sa z postele ani nepohlo a s neustálym dráždivým úsmevom na tvári, čakalo. Akoby presne vedela, že neprekročím prah. Doslova ma k nej nohy viedli samé.

Ešte chvíľu som tam len tak stál a rozmýšľal som, už ani neviem nad čím, dá sa povedať, že absolútne nad ničím. Čo sa to s tebou deje Darren? Pýtal som sa sám seba. No ako sa poznám, spontánnosť je moja parketa, takže pravdepodobne spravím niečo svojské. V tom som zacítil brnenie pri srdci a na končekoch prstov tiež. Boli to ako keby impulzy jemných elektrických prúdov, presne ako minule. No s tými prúdmi zároveň odchádzal alkoholový stav a vchádzala do mňa zvláštna eufória. Akoby nejakým inštinktom mi došlo, že to spôsobuje moja aura. Hlavou mi preblysla ďalšia včerajšia myšlienka, v ktorej sedím s Cainom pri stole, úplne na šrot a on mi rozpráva o čistení tela pomocou aury s pár vedľajšími účinkami. Pravdepodobne hovoril o tomto. Teda, je to naozaj skvelý pocit a obzvlášť tie vedľajšie účinky. Cítim svoje telo aj myseľ uvoľnenú ako nikdy pred tým. Celkom iste by sa tento stav dal prirovnať k pocitu, ktorý cítite po chutnom zasmiatí sa na dobrom vtipе alebo konkrétne u mňa, pri zacítení čerstvo pokosenej trávy.

„Stále sa mi úplne nevybavil včerajšok...“ vyhlásil som nad'alej stojac pri dverách a pohľad som stočil von oknom.

„Asi by som sa mal rozpamätať,“ s úsmevom som odpovedal na jej otázku a od dverí som skočil jedným preskokom na posteľ vedľa

dievčaťa. Rukami som ho okamžite pevne chytil za stehná a pritlačil o stenu. Všetko bolo veľmi impulzívne ladené. Bolo poznať, že sex s obyčajným človekom sa nedá merať s touto červeno vlasou potvorou. Stále som cítil brnenie v prstoch a naozaj neviem, či to je spôsobené mojou aurou, alebo z toho, aká je napružená a roztrasená. Bozkával som ju agresívne, no zároveň vášnivo na ústach a tiež na krku. Jej nepravidelný dych mi vyhrával v ušiach a čím nepravidelnejší bol, tým viac aury sa mi púšťalo do obehu. Neviem, kde sa tá vášeň a celková agresivita brala, alebo viem? Každopádne, oboma rukami som jej roztrhol krátke tričko. Čím agresívnejšie dotyky som užíval, tým viac mi nechty zarážala do rúk a chrbtu. Neotál'al som ani sekundu navyše a stiahol som jej aj nohavičky, krvavo červené, ako jej vlnité vlasy. V tej chvíli ma však prevrátila na chrbát a karta sa obrátila. Roztrhala tričko mne (teda, keď mám pravdu povedať, bol som z toho trochu na nervy, keďže to bolo tričko skupiny Pantera, ktoré som dostal od Viny na osemnástku), no nechal som to tak. Ktorý blázon by aj hovoril o niečom takom banálnom ako je oblečenie, keď vám nádherné dievča rozopína zips na nohaviciach a keď už o nich hovorím, šli dole ešte rýchlejšie ako jej nohavičky.

„Chcem to odzadu,“ zašepkala potichu. Pousmial som sa tiež a okamžite som do nej drsne vnikol. Aj jej ženské partie boli dokonalé, bola ako Červená čiapočka, len trochu staršia a nesmierne príťažlivá. Najprv vzdychla veľmi ladným tónom, no hneď na to, znovu lapajúc po dychu zašepkala:

„Za vlasy, drž ma za vlasy!“

Pritom jej oči boli stále zavreté a ústa naplno otvorené. Nemusela mi to dvakrát hovoriť. Dľaňou som jej chytil hrstku po ružiacich voňajúcich vlasov a obtočil som si ich poriadne okolo dlane. Potiahol som prvý raz a dievča vzdychlo už poriadne na hlas.

„Áno, áno!“

Kričala celý čas počas tohto nezabudnuteľného, agresívneho sexu a mne do celého tela aura prerážala viac a viac. Po pár minútach ma dievča prevrátilo znovu na chrbát a bez varovania, či len jemného naznačenia ma pobožkala tým Darna-vysávajúcim spôsobom.

„Aaah!“

Vykríkol som, no nepovedal som ani slovo. Priznám sa, bola to zároveň bolesť, stres, plus niečo podobné náhlemu návalu smútku, naozaj nič príjemné. Dievča ma so zdvihnutou hlavou držalo za ramená priklincovaného o posteľ a naďalej hlasite vzdychalo. Naraz vykrikla, akoby ju niekto zospodu prebodol nožom a ani som sa nenazdal, ihneď na to, zo mňa zoskočila.

„Počkať, počkať, počkať a čo teraz?“ opýtal som sa nechápavo dievčiny, ktoré sa s úsmevom začalo obliekať.

„Hmm, cukrík, bol si sladký, a to doslova,“ povedala provokačne, usmiala sa na mňa a ja som jej úsmev opätovoľ. Dobré som vedel, na čo naráža.

„Ale teraz už musím ísť,“ povedala provokačne a prstom mi frkla po nose.

„Čože? Odchádzaš? Kam?“ Nevieť prečo, ale cítil som sa zneužitý, ja chudáčik a ešte aj bez hviezdneho zakončenia. Žiadny chlap nemá rád, keď je zneužitý. Síce máme každý hlúpe reči, ale takéto situácie berieme ozaj ťažko. Chlapi sú vo veľa ohľadoch naozaj citlivky, to mi verte.

„Zlato, ty si taký roztomilý, keď máš na tvári tento výraz,“ odpovedala uštipačným tónom (pričom vlastne neodpovedala) a zo stola si vzala kľúče od auta.

„Ani neviem, ako sa voláš.“

Chvíľu sa na mňa len s úsmevom pozerala, akoby si užívala môj prekvapivý výraz. Nakoniec však moju otázku zodpovedala:

„Charllote.“

Charllote. To meno ju dokonale vystihovalo. Sýtočervené vlasy a k tomu ešte ten jej provokačný a pritom zvodný úsmev. Proste Charllote, dievča, ktoré vždy dostane, čo chce.

„Tak zase niekedy, Darren,“ zakričala na odchode a stratila sa v tmavej chodbe. Dokonca aj dvere mi zatvorila. Po chvíli rozmýšľania nad tým, čo sa tu práve stalo, som sa však rozosmial s pokrútením hlavy a horko ťažko som sa postavil z postele. Všetko ma bolelo. Hlava, ruky, oči ma rezali, ako po celodennom zváraní. Obliekol som sa, zobral som si zo zeme všetky svoje veci a kývajúc sa na všetky strany, pobral som sa preč. Keď som vyšiel z vchodových dverí, uvedomil som si, že som vlastne stále v hoteli.

„Dobrý deň,“ oslovil som okoloidúceho staršieho pána, presne pripomínajúceho komorníka zo starých filmov.

„Á, vy musíte byť pán Coldberg, Lord Danzel vás už očakáva, poďte so mnou, zavediem vás,“ pôsobil veľmi ladne a ja som sa stále podgurážený alkoholom, pri oslovení „Lord Danzel“, potichu rozosmial. Komorník to však započul a otočil sa na mňa s vážnou tvárou. Musím povedať, že tiež vyzeral dosť strašidelne. Bol menšieho vzrastu, oblečený v čiernom saku a jeho oči pripomínali potkana. Toto miesto je naozaj podarené. Obaja sme nastúpili do výťahu, ktorého všetky steny lemoval zlate sfarbený kov a jazzová hudba,